

אַחַר-אֶחָד וּבְאֵין-רְאָה... .

אַחַר-אֶחָד וּבְאֵין-רְאָה, בְּבוֹקְבִים לְפָנֶיךָ שְׂמֵרָה,
כְּבוֹ שְׂפוּנֵי מְאֹדֵי וַיְכַלֵּי בִּגְזוֹן הַדּוֹמָם,
אֵד עוֹד הַאֲחֵרוֹן כְּמוֹס עִמִּי, וְהוּא נִהְמַת כָּל חַיִּי,
לֹא יִחְרִישׁנָה הַמּוֹן-יוֹם וְכָל-שָׁמַן לֹא יִכְחַדְנָה,
אֲשֶׁר אִיטִב-נָא עוֹד בְּעֵינֵי אֱלֹהִים וְלִפְנֵי נְמוֹת יוֹמֵי,
אִם בְּהִקִּיץ וְאִם בְּחֵלוֹם, אֵד לֹא עוֹד פִּעִם אֶחָת,
אָהֶה, לֹא אֵד הַפִּעִם, וְלֹא רַק עַד אֶרְגִּישָׁה,
יִשְׁנֶה-נָא אֵלַי בְּכָל-יְקָרוֹ חֲזוֹן קִדְמַת יְלִדוֹתַי
וּבְקָר חַיִּי יַעֲבִרְנִי בְּמֵלֵא מְתָכֹו הַרְאֵשׁוֹן.

אִמְנָם נִנְאֵלוֹ עֵתָה חַיִּי וְאֶחָלֵל בְּמַחְדֵי רֵאשִׁי-גְזָרִי,
שְׂכַחְתִּי הַמְּסֻלוֹת לְאֱלֹהֵי וְשַׁעֲרֵי רַחֲמֵי לֹא אֶדְפַּק,
אֲזֵנֵי אֲמוֹמֹת לְקַרְיֹאוֹתַי וְעֵינֵי עֲצוּמֹת לְרַמְזֵי קִדְשׁוֹ,
נְזוּף הָיִיתִי לְשִׁמְיוֹ וּמְגִדָה לְכוֹכְבֵי-אוֹרָם,
לֹא יִבְרַנִּי עוֹד צִיץ-הַבֶּרֶךְ וְשִׁפְלַת שָׂדֶה לֹא תִבְרַבְנִי,
נִזְרוּ מִעֲלֵי חַיִּוֹנוֹתַי וְרוּחֵי הַתְּנַבְּרָה לִי;
וְאוֹלָם בְּאֶחָד הַמְּקוֹמוֹת, בְּחִיק-תֵּבֵל וּבְאוֹצֵר-עוֹלָם,
בְּמִקוֹם לֹא יִבְחַד מְאוֹם וְלֹא יִמְחוּ עֲקֵבוֹת דְּבָרָה,
הֲלֹא שְׂמוּרָה עַד הַיּוֹם בְּעֵינָהּ וּבְעֵצָם תִּמְנָה,
בְּחוֹתָם עַל יָמִין עֲלִיוֹן, דְּמוֹת יְלִדוֹתַי הַקְּדוֹשָׁה,
וּמְחוּץ לְחַלְיֹמוֹת עֵתִים, לֹא-יִנְקָשׁוּת וְלֹא-יִנְקָשׁוּת.

באֵלֶת הַשָּׁמַיִם בְּמַרוֹם, עוֹד תִּזְרַח אֵלַי מִמִּשְׁכַּבְּעֲתִידָהּ.
צִפְיָהּ הַלִּיכֹתַי מִמְרָחֵק וְכָל-צַעֲדֵי תַמְסֹרֶה.
לִי יִדְעֵד שִׁפְעָהּ וְעַלֵי עֲדָנָה וְהִרְהֵב;

וְנֹחַ-מְכַרְוֹתַי הִרְחֹקָה, נִאֲוֹת יְלִדוֹתַי וּמִסְנֵרְתָהּ.
עַד שְׁרָשִׁי, מִצֵּן רוּחִי, גַּעִים נְעֻשֵׁי וְהִיזֹנִי,
מִנֵּת יִקְרַת־לִי עַל-פְּנֵי תֵבֵל וְהִרְוַמְתָּ עֲמֻרֹת אֶרֶץ.
אֵין רֵעֵן לִי מִיֶּדֶק דִּשְׂאוּ וְאֵין מִתּוֹק לִי מִתִּבְלֵת שָׁמַיִם.
זָכְרוּ בֵּינֵן הַטּוֹב לֹא יִסּוּג לְעַד מִדְּמִי
וְכִלְכִּי יִלְבִּין גַּעֵח זֶה שִׁלְנֹה הִרְאִישׁוֹן, —
נֹחַ-מִלְדָּתַי, מְלוֹן רֵאשִׁיתִי וְרֵאשׁ כְּרֵאָה עֵינִי,
תֵּבֵל שְׂאֵן וּבֹדֵד, צְנוּעַ בְּיַפְעַת עֲלוּמִי,
שִׁמּוֹן הָרִים וְיַעֲרִים וְצַעִיר שָׁמַיִם וְאֶרֶץ.
מִשְׁלַח שְׁבִילָיו בְּעַמְקִים וּמִשְׁעָלָיו בְּקַמּוֹת זָהָב
וְחִצֵּי דוּמָם יָמִים וְלִילוֹת, מוֹצְאֵי בְקֵר וְעֶרְבֵי, —
וְלֹא נֵם הוּא, בְּאֶשֶׁר הוּא שֵׁם, עַל-פְּנֵי תֵבֵל-אֶרֶץ,
אֶלְכָל מִתּוֹחֵיו יַחַד וּבְעֶצֶם זֵיו הִרְאִישׁוֹן,
בְּאֶשֶׁר חֲרַתוּ מֵאֵז בְּנַפְשֵׁי אֲצִבַּע אֱלֹהִים גַּעֲלָמָה
וּכְאֶשֶׁר אֲשָׁאֲנוּ בְּלִבֵּי עַד יוֹם אַחֲרוֹן וְלִקְאָה אֶרֶץ,
עֲנוּגֵ-אֲבִיב אוּ בְהִיר־קִנְיָן, נִוְגַה־סְתֹו אוּ עוֹחֲרָתִי, —
שׁוֹדְנוּ תַמִּים בְּהִיּוֹתוֹ, קוֹפֵא אֵל יְקוּמוּ סְבִיב,
שׁוֹקֵט אֵל זְהָרֵיו יוֹמָם וְאֵל רְזִירָיו לַיְלָה,
נֹצֵר רוּחַ אִפְסֵי הַטְּהוֹר וְשׁוֹמֵר חֲרִדַת קִרְשֵׁי
בְּחִיק בְּלִ-אֲבָן דוּמָם וּבְסֶתֶר בְּלִ-פְּנֵה עֲמוּמָה,
מְדַעַד עֲלֵה גִדְף וּבְצִל־קַמֹן-סְבִיבִים גְּמוּג;
עוֹד בָּל יַעֲרִיו עַל מִשְׁמְרוֹתָם, אֲרָגִים אֲלֵלֵיהֶם חוֹרֵי,
לֹא גִפְקֵד מֵהֶם וְלִזֵּל וְאַחַת מִרְשָׁתוֹתָם לֹא נִקְרָעָה,
מִמְכַוְּאֵיהֶם מְלֵאִים עוֹד פְּחָדֵי לִבֵּי מִמְתַּקִּים.

ונגני-חלמותי משלבים תחת אחד השיחים.
גם הרריו בלם עוד על בנם הראשון יסמרו,
עמים כל מרבדיהם, רקומי ציצים ומסלפי רסיסים,
חותם פעמי עליהם ועקבותי בהם נודעו,
והר-חני הראמון עודנו שפוד על-פניהם,
בין חגניהם ילין ער-עתה הד תרועת נפשי
ורוחי עודנה תועה שם בתמהונה ובאלם שפתה...

וננה-הורי הדל, קן מבמחי ואהל שלומי,
סעון אור פני אם, מחבא כנפה וצלה,
אוצר קצמי נשיקותיה ומצפון ריח חיקה, —
הלא גם הוא, באשר הוא שם, בכפר מרחקים,
על ראש גבעתו הקטנה בצל ערמון עבת,
עודנו גטוע במקומו ומראהו בימי קדם:
מאצרה, לבן ונחמד, שפל-גג ונעיר-אשנבים,
זתיו רפודים אזור ומבקיעיו יציץ החצירה,
גנים עשירים לו סביב ומגדשות מגדל-פרע,
דומם, עם ארחות העבים, תנהרנה לפני העתים,
והוא נצב על תלו הקטן, נצב יומם ולילה,
צופה לנתיבות עולם וחולם עלי מרחוק,
הנה יהנה בי תמיד וכתליו יעגמו לי דומם,
וקרי ימלא צמיוני וצל חני תתנם בקרונותיו...

ידעתי כי רק אחת ישת האדם מפסם הנחב
וחזון זיו חהר לא יקום לאיש פעמים;
כי מראה תבלת יש לרקיע ושין ידק לדשא
ואור ננוז למלא תבל חירפנים לכל-מעשי אלהים,
אשר רק אחת תזכה להם עין תלד — ולא יוסף;

ואולם ברבת-פתאם לאלהים, לנאמן בעיניו יתנונה,
 לא תשור עין צנוריה וחזה לא נגיד מועדה,
 דומם אערך-לה ואצפה, יומם ולילה אנהלה,
 וכבנור ערוך-מיתרים רוחי נכון לקראתה.
 לא אדע איפה ומתי ומרם אבין איזה הקרף
 ומי יהי הפלאה, אשר יביא אלי הקרבה —
 אחת ינבא לי לבי ונפשי יודעת מאד,
 כי פקד ופקבני החזון ויקר מאוני ושייגני.
 וכבא הרגע הנאדר, והיה כניד עפעף הנצח
 בהציצו עלי פתאם בעד צהר נקרע במרום,
 ונפקחו עיני וארו, וזכו בעיני הילד,
 ומראות ילדותי בלם על צבא חליפותם יחד
 עם כל יקומם סביב יגהרו דומם דרך נפשי,
 יסלו עלי ארהות והרם כחלמות בקר בהירים,
 הרחקות תקרבנה פתאם, יקיצו קולות גרדמו,
 ונגנים וריחות נשקחים יקומו שנית לתתיה.
 רק רגע והמהמה החזון, ושטפני גל מתקן
 ואת כל עסים חני, עד תמציתו, ונמיאני באחת.
 ושוב אצמד נפעם לפני עולם פלאי בטהרו,
 בן גטול וחתום, זרוע חידות ופלאים,
 לא חלה בהם יד ולא נסה אליהם דבר-שפתים,
 לבבי ימלא המון ותמהון אלהים על-פני
 בעיני תורח הדמעה ובגפשי תרוסה נאלמה.

חשון, חרע"ו.

